

Ο ΓΕΡΩ-MARTEN

(συνέχ. δρ. φυλ. ΙΘ.)

μάνδος ἴσως σκέπτεται τοῦ Παρισίους.

APM. ὦ, τί λέγετε;

ΓΕΝ. Πόσον θά ἐδυσχερестήθης, παιδί μου, ἐνῷ εὐρίσκεσο μόνος σου εἰς ἐκείνην τὴν μεγάλην χώραν ὅπου μισῶ πολὺ, διότι κλέπτει τὰ τέκνα ἀπὸ μᾶς, τὰς πτωχὰς μητέρας. Ἄν δὲν ἐπιστρέφες γρήγορα, παιδί μου ὦ! βέβαια θά ἀπέθαινα.

MART. Ἄκου τώρα κρίσι ἀπὸ γυναῖκα! Μὴν τὸν ἤθελες ἔς τὰ γόνατά σου, διὰ νὰ μάθῃ τὸν κώδικα ἀπὸ σέ;

ΓΕΝ. ὦ! καὶ μένε, ἀηδία κάνεις! . . ἄφηστέον, παιδί μου, νὰ λήθ. Ὅμως πίστευσε πῶς δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα καλλίτερον . .

APM. Τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ τῆς πατρικῆς στέγης.

MART. (καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν) Εἰς ν' ἀκούσουμε, γκρινιάρη; παραπονεῖς διὰ τ' ἀπερασμένα, ἀλήθεια; ὁ Ἄρμάνδος μας ἔζησε τόσον καιρὸ μακριὰ ἀπὸ μᾶς, μὰ τώρα κύτταξέ τον ἐκεῖ . .

νὰ σοῦ πῶ, ἔδεν θά ἔρηφανεύεσαι ὅταν θά ἔρχονται νὰ ζητοῦν τὸν Κ. Ἀρμάνδον Δὲ Μαρτέν, τὸν δικηγόρον . . καὶ τὸ σπῆτί μας θά εἶνε γεμάτο ἀπὸ χαρτόσημα . . χαρτιά . . καὶ θ' ἀνεδοκατεδιδίνουν οἱ κρισολογούμενοι, καὶ πρὶν φύγουν θά μᾶς ἀφίνουν ὠραιότατα κίτρινα ναπολεονάκια;

ΓΕΝ. ὦ! ναι, θά ὑπερηφανεύομαι, θά εἶμαι εὐτυχής.

ΑΜΑΑ. (ἔρχεται παρὰ τῆς Μαρτέν σπογγίζουσα τρυβλίον τι) Ἐγὼ ἐν τούτοις θά υπάγω ν' ἀκούσω τὸν κύριον Ἀρμάνδον κατὰ τὴν πρώτην του συζήτησιν.

ΓΕΝ. Κ' ἐγὼ θά πάγω! . . καὶ ἂν ἤξευρα ἀκόμη πῶς θά μένω ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἂν ἐπαίρνα εἰς τὴν τσέπη μου τὸ γεῦμα μου.

MART. Ἄ! γυναῖκα, ἐκείνην τὴν ἡμέραν θά ἰδῇς ν' ἀνοίξουμε πολλὰς μποτίλιαις! Θέλω νὰ χορεύσουμε . . νὰ κάμουμε τρέλλαις . . καὶ ἂν δὲν σοῦ φθάσῃ . . ἂν σοῦ χρειάζεται νὰ ναναρί-

ΖΑΚ. ΑΝΘΩΝ = ΕΤΟΣ Β'.

σης δράκους καὶ δρακουδες, αἱ! καλὰ, θά γείνουν καὶ ἀπὸ αὐτά . . Εἶνε ἐμπόρευμα ὄχι σπάνιο. (βλέπων τὴν Ἀμαλίαν ἀκροάζομένην) ἔγνοια σου, θά γίνῃς καὶ μάμμη. Καλὰ λέγω, Ἀμαλία μου; (ἡ Ἀμαλία χμυλῶνει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπιστρέφει παρὰ τὴν τράπεζαν) Ὀλίγη ὑπομονὴ χρειάζεται! (ἀκούεται ἤχος κωδωνίσκου) Σημαίνουν . . πηγαίνω ν' ἀνοίξω (ἐγειρόμενος) καὶ σὺ, νόνα, δὲν πᾶς νὰ δώσης μία ματιά μὴ καὶ τὸ ψητό;

ΓΕΝ. Δὲν ἔχει χρεία.

MART. Μὰ πῆγαινε, ποῦ σοῦ λέγω.

ΓΕΝ. Μὰ τί τρώεσαι ἔτσι;

MART, (ἀνεγείρων αὐτὴν) Μὰ πῆγαινε λοιπόν . . ὦ Θεέ μου! τί κουταμάρα! (χαμηλοφώνως) Δὲν καταλαβαίνει; πῶς θέλω ν' ἀφήσω τὸ παιδί μὲ τὴν Ἀμαλία; Εἶνε καιρὸς πλέον νὰ τὰ ποῦνε. Ἐμιλήσαμε καὶ μοῦ ὑπεσχέθη . .

ΓΕΝ. Ἄ ναι, ναι, ἐκατάλαβα (εἰσέρχεται εἰς τὸ μαγειρετόν, ὁ Μαρτέν τὴν συνοδεῖ μέχρι τῆς θύρας, ἔπειτα ἐξέρχεται ὑποτονθορίζων φασμάτιόν τι καὶ προσδιδέπων τοὺς νέους).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΜΑΛΙΑ καὶ ΑΡΜΑΝΔΟΣ

APM. (καθίσας παρὰ τὴν τράπεζαν, καθ' ἑαυτόν) (Ὅποια ἀγαλλίασις ἐμφωλεῖται εἰς τὰς ἐντίμους ἐκείνας ψυχὰς! Πῶς ζῶσιν πλήρη ἔχοντες παποίθησιν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ των!)

ΑΜΑΑ. (καθ' ἑαυτήν) (Οὐδὲ κἂν στρέφει τὸ βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ!)

APM. (Καὶ θά διασκεδάσω τὰ γελόεντα ὄνειρά των . . ἀποκαλύπτων πρὸς αὐτοὺς τὴν; . . ὦ! δὲν θά λάβω ποτὲ τὸ θάρρος!)

ΑΜΑΑ. (πλησιάζουσα) Κύριε Ἀρμάνδε!

APM. Ἀμαλία . .

ΑΜΑΑ. Ἀκροάσθητέ με, ὀλίγας θά σᾶς εἰπῶ λέξεις καὶ ἐν βίᾳ, διότι ἡδύναντο νὰ μᾶς καταλάβωσι, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τις ὅ,τι θά σᾶς εἴπω.

APM. Διατί τόσον τεθορυβημένη; Ἀμαλία . .

ΑΜΑΑ Κύριε Ἀρμάνδε, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀφίχθητε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, παρέστη ῥῆσα τὴν δυσθυμίαν σας. Δὲν φέρεσθε πλέον πρὸς ἐμὲ ὡς ἄλλοτε ἐπὶ τέλους ἀνίσθε, τὸ μαντεύω.

ΑΡΜ. Ἀμαλία . .

ΑΜΑΑ. Δὲν εἰσθε εὐτυχής, καὶ περὶ τούτου εἶμαι βεβαία. Τὰ περὶ τοῦ μέλλοντός μας σχέδια τοῦ πατρὸς σας εἶνε ἕως· ἡ ἀφορμὴ τῆς ἀθυμίας σας.

ΑΡΜ. Καὶ δύνασθε νὰ ὑποθέσητε ; .

ΑΜΑΑ. Οὐδὲν ὑποθέτω· ἀλλ' ἐὰν ἄλλας ἔχετε κλίσεις, πλὴν στερεῖσθε τοῦ ἀπαιτουμένου θάρρους ἵνα εὐκαθῶς ὁμιλήσητε πρὸς τοὺς γονεῖς σας, ἀναλογιζόμενος ὁποῖαν θὰ προξενήσετε πρὸς αὐτοῦ· λύπην, τότε ἐστὲ πρὸς ἐμὲ εἰλικρινής, φανερώσατέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Δὲν θέλω ἵνα σεῖς τοῖς προξενήσητε τὴν λύπην ταύτην· ἀποποιούμαι ἐγὼ, ἡ δὲ ἀποποίησις περ' ἐμοῦ προερχομένη θὰ τοῖς φανῇ ὀλιγώτερον πικρά, οὐδὲ θὰ παύσω εὖσα φίλη σας . . (τείνει αὐτῇ τὴν χεῖρα).

ΑΡΜ. Δυσμενῶς ἐκρίνατε τὴν καρδίαν μου, Ἀμαλία . . Ἡμέραν τινά· ἴσως πολὺ ταχέως . . θὰ σὰς φανερώσω τὴν αἰτίαν τῆς λύπης μου . . καὶ τότε . .

ΜΑΡΤ. (ἰσθῶν) Ἀρμάνδε.

ΑΜΑΑ. Ὁ πατήρ σας . . σιωπῇ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΓΕΝΟΒΕΦΑ ἐκ τοῦ μαγειρείου,
ΜΑΡΤΕΝ καὶ ΕΥΓΥΧΙΟΣ ἐκ τοῦ περιβολίου
καὶ οἱ ἄνω.

ΜΑΡΤ. (εἰσερχόμενος) Ἀρμάνδε, ἰδοὺ ὁ φίλος σου, ὁ δικηγόρος.

ΑΡΜ. Εὐτύχιε !

ΕΥΤ. Ἀρμάνδε ! (τρέχει καὶ τῷ θλίβει τὴν χεῖρα) ὦ φίλε μου, πόσον εὐτυχής εἶμαι ἐπαναβλέπων σε.

ΜΑΡΤ. (καθ' ἑαυτὸν) (Νὰ, τώρα δὲν ἔλαβε καιρὸ νὰ μιλήσῃ μετ' ἐμὲ τὴν νύκτα.)

ΑΡΜ. Σὺ ἔδω; καὶ ἀπὸ πότε ;

ΕΥΤ. Μόλις ἐφθασα, πρώτη μου δὲ ἐκέψις ὑπῆρξε νὰ ἔλθω πρὸς ἐπισκεψιν τῆς οἰκογενείας σου.

ΜΑΡΤ. Καλῶς ἐκόπιασες, καλὲ νέε. οἱ φίλοι τοῦ παιδιοῦ μου εἶνε φίλοι μας.

ΓΕΝ. Μῶλον ὅπου τὸ ὀπῆτι δὲν εἶνε πολὺ μεγάλο, πάντοτε ὁμῶς θὰ ᾔην θέσις δι' αὐτούς.

ΕΥΤ. Εὐχαριστῶ, κύριε. (ἰδὼν τὴν Ἀμαλίαν καὶ χαιρετῶν) Δεσποινίς.

ΜΑΡΤ. Ἀμαλία, ἔλα γειά σου, λέω, Ἀμαλία ! (ἡ Ἀμαλία ποιεῖ ὑπόκλισιν)

ΕΥΤ. Ἐὰν δὲν σφάλλω ἔλαβ' αὖ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς ἴδω πρό τινας.

ΜΑΡΤ. Δὲν σφάλλετε, ὅχι· μετ' εἶδετε εἰς Παισιούς, εἰς τὸ ἐξοχικόν σας σπήτι . . πέρυσι !· μὰ ἰ πῶς περνᾷ ὁ καιρός !

ΓΕΝ. Ἐγὼ ὁμῶς νομίζω πῶς ἀργὰ περνᾷ.

ΜΑΡΤ. Καὶ ἔξυρετε, κύριε, διατί ; Γὰρ ἐκεῖνο τὸ βρωμόπαιδο, ὅπου ἔλειψε ἀπὸ τὸ λόγο του, καὶ δὲν ἤλθε εἰς τὰς διακοπὰς νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα του.

ΕΥΤ. Ἡ μελέτη . . αἱ ἐξετάσεις . . ὁπωσδήποτε κάποιαι προπαρασκευαί . .

ΓΕΝ. Ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ τὸν καρτεροῦμε πλέον, ἐτελειώσα. Εἶνε δικηγόρος· σὰν καὶ σὰς.

ΕΥΤ. Ὡς ἐμὲ . . τρώντι.

ΜΑΡΤ. Αἶ, λέω, γυναῖκα, δός μας ἀπὸ ἓνα ποτηράκι κρασί.

ΓΕΝ. Καὶ ἀπὸ τώρα δὲν θὰ μᾶς ἀφήσεις πλέον, ἀλήθεια Ἀρμάνδε μου (πορεύεται μετὰ τῆς Ἀμαλίας καὶ λαμβάνουσιν ἐκ τοῦ ὀψοφυλακίου φιαλὴν οἴνου Μαδέρας καὶ τρία ποτήρια, τὰ ὅποια θέτουσιν ἐπὶ τῆς ἀρτστηρᾶς τραπέζης.)

ΑΡΜ. Ὅχι, καλὴ μου μητέρα, ὅχι . . τοῦλάχιστον τὸ ἐλπίζω.

ΜΑΡΤ. Καὶ ἐγὼ μάλιστα εἶμαι βέβαιος. Ἐδῶ εἰς τὴν Αὔρην ἐγεννήθης ἐδῶ μετὰ τὰ χέρια καὶ μετὰ τοὺς ὤμους μου ἐκέρδησας ἐκ χειρὸς σου νὰ σὲ κάμω εὐφρόν. Ἐδῶ λοιπὸν θὰ ἀσφαλίσεις τὸ μέλλον σου, καὶ διὰ νὰ μάθουν ὅλοι ὅτι τὴν εὐτυχίαν σου χρεωστέεις, ὡς καὶ ἐγὼ, — εἰς τὴν ἐργασίαν, θὰ βάλω τὸ δικηγορικὸν δίπλωμά σου, εἰς τὸ γυαλὶ καὶ θὰ τὸ κρεμάσω σιμὰ εἰς τὸ κοφίνι μου. (δεικνύει

αὐτὸ πρὸς τὸν Εὐτόχιον) Διότι μὲ τὸ κοφίνι ἄρχισα νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου, κύριε Εὐτόχιε, καὶ βλέπετε ὅτι δὲν ἐν τρέπομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω.

ΕΥΤ. Καὶ εἶνε δυνατόν, κύριε Μαρτέν! σεῖς εἴσθε . .

MART. (καθήμενος μετὰ τοῦ Εὐτοχίου) Χαμάλης τοῦ πόρτου τῆς Αὔρης! δηλ. ἐντολοδόχος· (γελᾷ) Ἐχρειάσθηκα, βλέπετε κόποι καὶ στέρησας διὰ ὃ ἀναβρέψουμε ἐκεῖνο τὸ καλόπαιδο, καὶ διὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε διὰ τὰ γεράματα μᾶς ἓνα σπῆτι νὰ μᾶς σκεπάζῃ, λίγο ψωμί καὶ ἓνα περιβολάκι νὰ διασκεδάζουμε. Ὅταν ἐκέρδιζα τρία φράγκα, δὲν ἐξεδύσαμε παρὰ τὰ δύο, καὶ τὸ τρίτο ἐπῆγαινε νὰ γεννοβολήσῃ εἰς τὸν τρισινολόγο. Ἐπεράσαμε ὅμως καὶ στιγμαῖς πολὺ ἄσχημαις—μάλιστα, κύριε! αἱ πόσαι φορὰς ἡ καλὴ ἐκεῖνη γυναῖκα ὁποῦ βλέπετε ἐκεῖ, μὲ τὸ χνώτό της ἐπρόσπαθοῦσε νὰ ζεστάνῃ τὰ ξυλιασμένα δάκτυλά της, ἐνῷ ἐκαθήμεθα ἐπάνω εἰς τὸ κοφίνι μου, καὶ ἐτρώγαμε μίαν κακὴν σούπα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅμως ἐπαρηγορούμεθα μὲ τὴν ιδέα ὅτι τὸ μικρὸ μᾶς ἔτρωγε καλὰ καὶ καλῆτερα ἐξεσταίνετο εἰς τὸ σπῆτι τῆς παρμυάννας του. Τὸ βράδυ ἐμπαίναμε ὃς τὸ ὑπερφό μας, καὶ ἐμετρούσαμεν ὅ,τι ἐκερδίζαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ ἂν ἦσαν ἀρκετὰ, ἐχαιρούμεθα καὶ ἀγκαλιαζόμεθα—καὶ μὲ τὴν δόξα τοῦ θεοῦ ἐπροχωρούσαμε.

ΕΥΤ. Πρέπει, φίλε μου νὰ ὑπερηφανεύεσθε. Περιουσία ἀποκτηθεῖσα διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ὑπομονῆς . . καὶ τῆς τιμιότητος—ἰδοὺ πῶς ἠνθόουν αὐτὴν οἱ πατέρες μας.

MAR. Καὶ ἐκεῖνοι, ζεύρετε, δὲν ἦσαν δὲ καὶ τόσο κουτοί. —Εἰς ὑγίαν σας, κύριε Εὐτόχιε, Ἐλα, καλὲ νέε, πῆς μαζὴ μας. (λαμβάνουσιν ἀνὰ ἓν ποτήριον, ὃ δὲ Μαρτέν κερνᾷ) Δοκιμάσετε αὐτὸ τὸ κίτρινέλι, —ἰδὼ καὶ εἴκοσι χρόνια τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὴν Μαδέραν . . τότε τὸ ἔφερα εἰς τοὺς ὧμους μου, τώρα τὸ φέ-

ρω (πίνει) ἰδὼ μέσα (γελῶν) καὶ νὰ σᾶς πῶ; δὲν εἶνε βαρὺ.

ΕΥΤ. (ἐγειρόμενος) Ἀμπρόν . . ἐξαίρετον . . ὁ Βεφούρ δὲν ἔχει καλλίτερον.

MART. Βεφούρ . . καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Βεφούρ;

ΕΥΤ. Δικαστὴς ἐν Παρίσις . . περίφημος δικαστής . . ὅστις συχνὰ δίδει γεύματα εἰς τοὺς συναδέλφους του δικηγόρους.

GEN. Ἰσα ἴσα ἐπειδὴ ἐμελετήσατε γεῦμα, ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος δὲν θὰ μᾶς ἀρνηθῇ νὰ συμμερισθῇ τὸ ἰδικόν μας.

MART. Ὅ! γευθετε τὸ κυνηγί μου. . ἓνα γάλλον νὰ! ἐκεῖ πάνου· τὸν ἐσκότωσα σήμερα τὸ πρῶτ' εἰς τὴν αὐλή μου χωρὶς τουφέκι.

GEN. Ἐλα λοιπόν, Ἀμαλία, πῆγαινε νὰ συνάξῃς κάμποσαις φράουλαις νὰ ταῖς ἔχουμε ἔπειτα ἀπὸ τὸ γεῦμα· ἐγὼ πάω νὰ δώσω μὲ μαντιὰ σταῖς κατ' ἀρόλαις μου. (ἡ Ἀμαλία πορεύεται εἰς τὸ περιβόλι).

MART. Καὶ ἐγὼ πάω στὴν οἰναποθήκη. Καὶ σεῖς, νέοι μου, κάμετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει, καθήστετε, περιπατήσετε· ἂν θέλετε ἐβγῆτε, φθάνει νὰ μὴ σᾶς περιμένῃ ἡ σούπα τῆς κυρᾷ Μαρτέν. Ἐ! Γεννοδέφα, ἔχε τὸν νοῦν σου στὸ γάλλο, καὶ νὰ τοῦ βάλῃς πολλὰ κρεμμυδάκια.

GEN. Καλὰ, καλὰ, εἶνε δική μου ἔγνοια. Ἀ! ναί! πρῶτα θὰ πάω στὸ περιβόλι νὰ μαζώξω τὴ σαλάτα. (ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ περιβολίου, ὃ δὲ Μαρτέν πορεύεται εἰς τὴν οἰναποθήκην.)

APM. Ἐπὶ τέλους σὲ ἐπαναβλέπω! τί ἐπραξας; ἔξ' παρήλθον ἐβδομάδες ἀφ' ὅτου ἀπῆλθες τῶν Παρισίων χωρὶς νὰ εἴπῃς κἂν ποῦ διηυθύνετο.

ΕΥΤ. Κατὰ πρῶτον, φίλτατέ μου, ἐξεφορτώθην τοὺς πιστωτάς μας. .

APM. Σιγά! . .

ΕΥΤ. Διάβολε! ἔχεις δίκαιον . . τὸ ἐλησμόνησα.

APM. Ὡς φαίνεται λοιπόν, γενναῖως φερόμενος, μὲ ἀφῆκες εἰς τοὺς ὄνυχάς των ἔμεινα μόνος.

ΕΥΤ. Ἀχάριστε! μὲ κατηγορεῖς ἐνῶ ἐφρόντισα περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας.

ΑΡΜ. Σὺ.

ΕΥΤ. Αἱ! φίλτατέ μοι, οἱ ἔξοχοι νόες εἰς τοὺς μεγάλους κινδύνους διακρίνονται.

ΑΡΜ. Μὴ παίζης, παρακαλῶ. ἔχω τὴν καρδίαν κατεσπαργμένην. Ἀπὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν μένων ἐνταῦθα αἰσθάνομαι ὅτι ἐγήρασα ὥς νὰ παρῇλθαι δλόκληρος δεκαετία.

ΕΥΤ. Μὴ σοὺ ἐξεφύτρωσαν καὶ λευκαὶ τρίχει;

ΑΡΜ. Παῦσον, σοὶ ἐπαναλέγω, παῦσον τοῦ νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ σαρκαστικὸν τοῦτο ὕφος μὲδύλως ἀρμόζον ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ὅπου ἔντιμος κατοικεῖ οἰκογένεια. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀπευδίχας πλέον τοῦ νὰ βλέπω ὅτι μὲ κατεσκόπευον. . . διωκόμενος ὑπὸ τῶν κλητῶν καὶ τῶν πιστωτῶν μου, ἦλθον ἐδῶ εἰς Αὔρην σταθερῶς ἀποφασίσας ἵνα τὰ πάντα ἐξομολογηθῶ πρὸς τὸν πατέρα μου. — ἀλλ' ὅταν εἶδον τὸν καλὸν ἐκεῖνον γέροντα καὶ τὴν προσφιλεῖ μου μητέρα ἐν ἀγαλλιάσει ἀνοίγοντάς μοι τὰς ἀγκάλας, καλύπτοντάς με διὰ ὤμων καὶ φιλημάτων, καὶ λέγοντάς μοι ὅτι πᾶσα χαρὰ, ἡ ἐλπίς τῶν ὅλων ἦτο εἰς ἐμέ. . . εἰς ἐμέ ἐναποτεθειμένη; κατελήφθην ὑπὸ αἰσχύνης ἀνκμνησθεῖς τὸ παρελθόν μου. . . καὶ μοὶ ἔλειψαν αἱ δυνάμεις. . .

ΕΥΤ. Ὀλιγώτερον τὸ κακόν! Ἐφ' οὐμῇ μὴ ἐφανερώσας τι πρὸς αὐτούς.

ΑΡΜ. Πῶς!

ΕΥΤ. Διὰ τὴν νὰ ἀπελπίσης τοὺς καλούς; αὐτοὺς ἀνθρώπους ὅταν δυνάμεθα ἀκόμη τὰ πάντα νὰ διορθώσωμεν;

ΑΡΜ. Κεὶ εἶνε δυνατόν! Θεέ μου! Ἄ! ὀμίλει, Εὐτύχιε, ὀμίλει γρήγορα. Εἶμαι ἑτοιμος πρὸς πᾶσαν θυσίαν, εἰς οἰανδήποτε ἐξιλέωσιν, νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου, ἂν ᾖ χρεῖα, ἀρκεῖ νὰ μὴ καταστραφῇ ἕνεκα ἐμοῦ ἡ περιβάλλουσά με ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ εὐδαίμονία. . . καὶ νὰ μὴ μάθωσι ποτε οἱ

γονεῖς μου πῶς ἀντήμειψα τὴν ἀγαθότητά των.

ΕΥΤ. Σιώπη τῶρα καὶ σύ! ἔσο ἀνὴρ! (παρατηρήσας πέριξ καὶ ταπεινῶν τὴν φωνήν) Ἐνθυμίσαι τὴν ἐξαδέλφην μου περὶ τῆς ὁποίας κάποτε σοὶ ἀνέφερα, καὶ ἥτις κατοικεῖ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Βουργωνίας;

ΑΡΜ. Λοιπὸν;

ΕΥΤ. Ἐρχομαι ἴσα ἴσα ἐκ τοῦ πύργου τῆς ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν τὴν νυμφεῖομαι καὶ ἦλθον νὰ σὲ καλέσω εἰς τοὺς γόμους.

ΑΡΜ. ὦ! ἀλήθεια; ἔλα τῶρα! μὴ παίζης αἰώνως.

ΕΥΤ. Ἐ! φίλε μου! δὲν θὰ συγχωρήσω ἑμαυτὸν ὅτι ἐλησμόνησα ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο πλῆσμα.

ΑΡΜ. Εἶνε νέχ, ὥρτια;

ΕΥΤ. Φέρει ἐξηκονταοκτὼ χειμῶνας. . . πάσχει ἀπὸ ἀσθμα καὶ ἰσχυάδα. — Ἀλλὰ τί λαμπρὸν πύργον, τί ἀγρούς. . . ὁποίας ἐπαύλεις, καὶ ἐν περιβάλλον! δάσκη. . . ὦ! εἰς ὅλα τὰ κτήματα θὰ φέρω μεταβολάς, θὰ κόψω, εἰς ἡτοχοῦς συνεννοήθην ἀπὸ τοῦδε μετὰ τοῦ ἐπιστάτου εἶνε πολὺ κελὸς ἄνθρωπος, κλέπτει τὴν ἐξαδέλφην μου μὲ τρόπον λίαν εὐχάριστον.

ΑΡΜ. Ἀλλ' ὀμιλεῖς σοβερῶς; νὰ λάβης σύζυγον μένιν γραῖαν.

ΕΥΤ. Τί τὰ θέλεις! εἰς αὐτὸ καταλήγουμεν αὐτὸ εἶνε τὸ συμπέρασμα ὅλων ἡμῶν τῶν ὥραιων τοῦ καλοῦ κόσμου νέων. Ὅταν ἐσθλάβῃ πλέον ἡ πίστις, ὅταν ἀρχίζωμεν νὰ αἰσθανώμεθα τὴν ἀπελπίσιν, τότε τινὲς ἡμῶν ἀναδέχονται ὑπηρεσίαν ἐν Περσίᾳ, ἄλλοι ῥίπτονται εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ οἱ ἔχοντες ἐξαδέλφους τὰς νυμφεύονται. Ἡ προῖξ πληροῖται τὰ χρεῖα, ἀναγεννᾶται ἡ πίστις, οἱ φίλοι μένουσι φίλοι, καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἀποθνήσκει πλέον ὀχληρὰ ὅταν χρήματα χρεώουσιν εἰς τὰ θυλάκια.

ΑΡΜ. Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ὄνειρα.

ΕΥΤ. Λάβε τὸν πῖλόν σου καὶ ἐλθε

μαζή μου. Δὲν θὰ δαπνήσωμεν ἡ ὅσον χρειάζεται νὰ καπνίσωμεν ἐν σίγηρον καὶ νὰ υπάγωμεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΑΡΜ. Νὰ κάμωμεν τί;

ΕΥΤ. Καὶ δύνανται οἱ ἐρασταὶ ν' ἀφήσωσι νὰ περέλθῃ μία ἡμέρα χωρὶς νὰ ἴδωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἢ τοῦλάχιστον χωρὶς ν' ἀνταλλάξωσι μίαν ἐπιστολὴν; Μοὶ ὥρκισθη ἡ ὥραία μου Δουλοινέα νὰ μοὶ γράφῃ καθ' ἐκάστην.

ΑΡΜ. Τρελὸς εἶσαι! τί χρειάζονται αὐτά;

ΕΥΤ. Ἐπειτα πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ σοῦ, γεροντάκι μου. νὰ λάβωμεν δραστήρια μέτρα ἵνα προληφθῇ πᾶν σκάνδαλον. Ἀπὸς νυμφευθῶ σοὶ θανείζω χρήματα διὰ τὰ ἄλλον κατεπείγοντα χρεῖα, καὶ ἐγγυῶμαι διὰ τὰ ἄλλα. Σώζουσαι ἀπαξ διὰ παντός ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ βδελυροῦ ἐκείνου Σαρανζών, καὶ τὰ πάντα τότε βαίνουσιν ὁμαλῶτατα.

ΑΡΜ. (θλίβων τὴν χεῖρά του) ὦ! καλέ μου Εὐτύχιε! Εἰς σὲ θὰ ὀρεῖλω τὴν σωτηρίαν μου. Ἄν ἤξευρες πόσον ὑπέφερα!

ΕΥΤ. Ἀμφίβαλλον! Τὸ καυμένο τὸ παιδάκι μου, ἔλεγον κατ' ἑαυτὸν, θὰ νομίζει ὅτι τὸ ἐλπισμόνησα. Ἄς υπάγω λοιπὸν νὰ τὸ πρηγορήσω καὶ νὰ θάλω ὀλίγον θάλασμον εἰς τὰς πληγὰς του.

ΑΡΜ. ὦ! εὐχαριστῶ! . . . πόσον θὰ εἶνε εὐτυχής!

ΕΥΤ. Ποῖος;

ΑΡΜ. Ἡ Ἀμαλία, ἥτις ἰδοῦσά με κακοδιάθετον ἀμείβαλλε περὶ τοῦ ἔρωτός μου.

ΕΥΤ. Ἀ! τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν, πο-νυρέ!

ΑΡΜ. Εἶνε τόσω ἀγαθὴ, τόσον ὠραία! . .

ΕΥΤ. Νὰ, τώρα, καὶ ἄλλος εἰσέρχεται εἰς τὸν χορὸν τῶν δικαίων, καὶ ἄλλος ταριχεύεται διὰ τοῦ γάμου! . .

ΜΑΡΤ. (ἔσωθεν) Γενοβέφα! Ἀμαλία, ἐθάλατε καὶ τὴν ποσάδα; κάμετε γρήγορα.

ΕΥΤ. Ἐλα, σπεῦτον! ἔὰν μᾶς κα-ταλάβῃ ἰδῶ ὁ πατήρ σου δὲν θὰ δυ-νηθῶμεν νὰ φύγωμεν (καθ' ἑαυτὸν ἐνθ' ὁ Ἀρμάνδος λαμβάνει τὸν πλόν του) Ἐσπασα ἰδῶ μέσῃ ἀναπνεῖ τις ἀρετὴν καὶ τι-μιότητα, καὶ ἐπομένως ὑποφέρει ἀπὸ κεφαλαλγίαν (ἀκούεται πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ Μαρτὲν ἔσωθεν, ὁ δὲ Ἀρμάνδος καὶ ὁ Εὐ-τύχιος ἀπέρχονται ἐκ τοῦ βάθους.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΜΑΡΤΕΝ καὶ ἔπειτα ΓΕΝΟΒΕΦΑ

ΜΑΡΤ. (ἐρχόμενος ἐκ τῆς οἰκαποθήκης καὶ φέρων κάνιστρον πλήρες φιαλῶν, πορεύεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου) Γενοβέφα! . . . τ' εἶν' τοῦτα ποῦ μοῦ κάνεις; Ὅπου καὶ ἂν ἦνε ἐφθασεν ὁ Δουβούργ, καὶ βιάζεται. θὰ φύγῃ σήμερα καὶ δὲν ἔμπορὶ νὰ περιμένῃ.

ΓΕΝ. (ἐξερχομένη τοῦ διαδρόμου) Οὐ! Θεέ μου, ἰδῶ εἶμαι, . . τί σω-νάζεις ἔτσι; ἂν σ' ἀκούσῃ κανεὶς θὰ νομίσῃ ὅτι ἐπίασε φωτὶλ τὸ σπῆτι.

ΜΑΡΤ. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

ΓΕΝ. Ἀκουσα ποῦ ἐκτυποῦσαν εἰς τὴ μικρὴ θύρα καὶ ὑπήγα ν' ἀνοίξω. Εἶνε ἕνας κύριος ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ ὁμι-λήσῃ, λέει, ἰδιαιτέρως με σέ.

ΜΑΡΤ. Εἰς τὴν μικρὴ θύρα; Ἀλλὰ δὲν ἔρχεται ποτὲ κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέ-ρος. — Ἀ! καὶ ξένος θᾶναι ὁποῦ ἐσφαλ-εὶ τὸ σπῆτι.

ΓΕΝ. Μὰ σοῦ λέω ὅχι, ἐζήτησε τὸν γέρω-Μαρτὲν, γέρω-Μαρτὲν λοιπὸν εἶσαι σὺ, τοῦλάχιστον τὸ πιστεύω.

ΜΑΡΤ. (ἀποθέτων τὸ κάνιστρον) Ἀς ἰδοῦμε ποῖος εἶνε, ἂς ἔμβῃ.

ΓΕΝ. (παρὰ τὸ θυρίδιον) Ὅριστε, κύριε, ὀρίστε. (εἰσέρχεται ὁ Σαρανζών καὶ χαίρεται.)

ΜΑΡΤ. Κύριε . . .

ΓΕΝ. (τί νὰ θέλῃ τάχα ἀπὸ σέ;)

ΜΑΡΤ. (Μαδὰ ξέρω κ' ἐγώ; δὲν τὸν γνωρίζω — πῆγαινε εἰς τὸ μαγειρεῖο καὶ πρόσσεγε μὴ κατ' ὁ γάλλος.)

ΓΕΝ. [ἀπέρχεται προσβλέπουσα τὸν Σα-ρανζών] (Εἶνε παράδοξο νὰ ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ . . .)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΣΑΡΑΝΖΩΝ και ΜΑΡΤΕΝ.

ΣΑΡ. (γλυκώς) Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ δμιλῶ μετὰ τοῦ Κυρίου Μαρτέν.

ΜΑΡΤ. Μάλιστα! εἰς τί ἤμπορῶ νὰ σὰς ὑπηρετήσω;

ΣΑΡ. Ἐρχομαι πρὸς σὰς, Κύριε, ἐν-
θαρρυνθεὶς ἐκ τῆς μεγάλης ὑπολήψεως
τὴν ὁποίαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀπολαμ-
βάνετε, — ἔρχομαι χάριν τῆς τιμῆς...

ΜΑΡΤ. (χαριεῶν) Κύριε... (Μὴ θὰ
μὲ κάμουν δημοτικὸν σύμβουλον;)

ΣΑΡ. Πρόκειται περὶ τοῦ υἱοῦ σας.

ΜΑΡΤ. Περί τοῦ υἱοῦ μου, . (μὴν ἔ-
χη καμμία κρίσι; Διάβαλε! ἀπὸ τῶρα
πελάταις!)

ΣΑΡ. Οἱ Παρίσιοι εἶνε ἐξαίρετος πόλις,
δὲν ἀντιλέγει τις... Εἶνε ἡ πρωτεύουσα
τοῦ κομποῦ καὶ σοφοῦ κόσμου... ἀλλὰ
ταῦτοχρόνως εἶνε ἄβυσσος! ἡφαίστιον
καταβροχθίζον τὰς περιουσίας καὶ τὰς
ὁπάρξεις μετὰ τοσαύτης ταχύτητος...

ΜΑΡΤ. Μὲ συγχωρεῖτε... ἀλλὰ δὲν
ἐννοῶ τί ἔχουν νὰ κάμουν οἱ Παρίσιοι
μέ...

ΣΑΡ. Μὲ τὸν υἱόν σας; ὦ! κύριε...
ἡ νεότης θέλει νὰ ἐκθυμάνῃ... ἡ ζωὴ
μῖαν μόνην γοητευτικὴν φάσιν ἔχει...
καὶ τὴν φάσιν ταύτην θέλουσι ν' ἀπο-
λαύωσι.

ΜΑΡΤ. (Νὰ μὲ κρεμάσουν ἂν καταλα-
βαίνω τὸ παραμικρό.)

ΣΑΡ. Ὁ υἱός σας εἶνε πολὺ ἀξιέρα-
τος νέος... ἔχει πολλὰ φυσικὰ καὶ ἠθι-
κὰ προτερήματα... τέλος πάντων ὅσα
χρειάζονται ἵνα συνάψῃ γάμον πλούσιον·
ὕπηρες δὲ καὶ εὐτυχὲς διότι εἰς τὴν ὁ-
δὸν τοῦ βίου του συνήνητησεν ἐμέ.

ΜΑΡΤ. Πῶς!

ΣΑΡ. Ἐὰν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας μο-
χθηροῦ τινος ἐξ ὧν θρίβει κατὰ δυστυ-
χείαν ὁ κόσμος, ὅλη ἡ πατρικὴ του περι-
ουσίᾳ ἤθελε ν' ἀποπτῇ.

ΜΑΡΤ. Θεέ μου!

ΣΑΡ. Ἦσυχάσατε. Δὲν εἰμαι ἄνθρωπος

πρὸς θέλων νὰ αὐξήσω τὴν περιουσίαν
μου ἐκ τῆς καταστροφῆς ἐντίμου οἴκο-
γενεῖς! πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκων
μοὶ δίδετε καὶ οἱ λ[οί] μοι μας ἐξοφλοῦν-
ται.

ΜΑΡΤ. Τί εἶπατε; πενήντα χιλιάδες
φράγκα;... ὁ υἱός μου χρεωστεῖ πενήντα
χιλιάδες φράγκα;

ΣΑΡ. Ἰσῶς καὶ κάτι περισσότερον
χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς τόκους καὶ
τὰ ἐξόδα! ἀλλὰ μὲ τὴν ἡσυχίαν μας
ὅλα τὰ τακτοποιοῦμεν. Ἐκτὸς τούτου
ἐὰν δὲν εὐκολύνεσθε νὰ μοὶ μετρήσῃτε
ἀμέσως ὅλον τὸ ποσόν, σὰς παρέχω πᾶ-
σαν εὐκολίαν ὥς πρὸς τὸν χρόνον.

ΜΑΡΤ. Δὲν εἶνε δυνατόν. Εἶνε λά-
θος... πῶς ἔμπορεῖ ὁ υἱός μου νὰ σὰς
χρεωστῇ τόσο ποσόν. Τοῦ ἐπλήρωσα τὸ
μηνιαῖον, τὸ ἐνοίκιον, τὸ βιβλίου του,
ὅλα ὅλα, τοῦ ἔδινα ἀκόμη καὶ εἰκόσι
φράγκα τὸν μῆνα διὰ τὰ μικρά του ἐξ-
όδα.

ΣΑΡ. Ποῦρ! ρανίς ὕδατος ἐντὸς φρέα-
τος!

ΜΑΡΤ. Πενήντα χιλιάδες φράγκα! μὰ
ποῦ ἐξωδεύθησαν;

ΣΑΡ. Ἐρωτήσατε τοὺς ράπτας, τοὺς
ξενοδόχους, τοὺς καπνοπώλας, τὰ θέα-
τρα, τὰς ἀμάξας ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔ-
φερε τὰς θεατρικὰς ἐκείνας κυρίας τοῦ
μελοδράματος καὶ τοῦ ἵπποδρομίου.

ΜΑΡΤ. Τί ἀκούω;... ὦ θεέ μου!
τί ἀστροπελέκι! τί συμφορὰ!

ΣΑΡ. ὦ! οἱ νέοι τὴν σήμερον, κύ-
ριέ μου, ζῶσι βίον ἀχελύνωτον, καὶ ὁ
χρυσὸς τρέχει διὰ τῶν χειρῶν των, ὡς
τὸ νερὸ ἀπὸ τὴν θρῖσιν.

ΜΑΡΤ. Ὅχι... ὅχι... εἶνε λάθος,
σὰς ἱπαναλέγω... ψευδός—ποῦ εἶνε αἱ
ἀποδείξεις; φέρετέ μου τὰς ἀποδείξεις.

ΣΑΡ. Τὰς ἀποδείξεις ἔδωκα πρὸς τὸν
κλητῆρά μου... συναλλαγματικαὶ ὥραι-
αι καὶ ἐν πληρεστάτῃ τάξει.

ΜΑΡΤ. ὦ! ἀλλ' εἶνε ἀτιμία... ἀτι-
μία! (ἐξηνηλημένος πίπτει ἐπὶ τινὸς καρέκλας
δεξιᾶς)

ΣΑΡ. Ἐλα τώρα; καλέ μου κύριε,

χρειάζεται γαλήνη, φιλοσοφία. Δὲν εὐ-
ρίσκεσθε σεῖς, μόνος εἰς τοιαύτην θέσιν·
δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι κατ' ἐ-
καστὴν βλέπω πατέρα κλαίοντα καὶ
ἀπεκδυομένους ἵνα πληρώσωσι τὰ χρέη
τῶν υἱῶν των καὶ . .

MART. (αἶφνης ἐγερθεὶς καὶ ἀρπάσας αὐ-
τὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ) Ἀθλίε ! αὐτὴ λοιπὸν
εἶνε ἡ τέχνη σου ;

ΣΑΡ. Κύριε, μ' ἐπνίξατε, σιγώτερα,
παρακαλῶ, μ' ἐπνίξατε.

MART. Καὶ σοῦ ἔπρεπε. (ἀποβάλλων αὐ-
τὸν) Φύγε, δὲν σὲ πληρώνω τί; — σαράν-
τα χρόνια ἔφθειρα τὴν ζωὴ μου, καὶ
τώρα, διότι ὁ υἱός μου εἶνε ἕνας ἄθλιος,
θ' ἀφήσω τὰ χρήματά μου ἀπὸ τὴν
τξέπη μου νὰ περάσουν εἰς τὴν τξέπη
ἐνὸς ληστοῦ τοκογλύφου ;

ΣΑΡ. Κύριε, μετριάσατε τὰς ἐκφρά-
σεις σας !

MART, (παράφορος) Ἐγνώριζες ὅτι εἶ-
χεν ἕνα πατέρα . . μίαν μητέρα ! . .
ὄχι, δὲν πληρώνω, ὄχι.

ΣΑΡ. Εἴσθε ἐντὸς τοῦ δικαίωμάτος
σας.

MART. Ναι, καὶ θ' ἀρχίσω νὰ με-
ταχειρίζωμαι τὸ δικαίωμά μου τοῦτο
διώγωντάς σε ἀμέσως ἀπὸ ὧδω . . ἐκεῖ-
νη εἶνε ἡ θύρα . . ἔβγα, καὶ εὐθύς.

ΣΑΡ. (ὕψων τὴν φωνήν) Θέλετε λοιπὸν
σκάνδαλον ; Πολὺ καλὰ θὰ σᾶς εὐχαρι-
στήσω. Τὸ σκάνδαλον θὰ γείνῃ. (ὁ Μαρ-
τὲν πορεύεται νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ μα-
γειρείου) Ἐχω καὶ ἐγὼ τὸ δικαίωμά μου
καὶ θὰ ἀρχίσω μεταχειριζόμενος αὐτὸ
διὰ τῆς φυλακίσσεως τοῦ υἱοῦ σας.

MAR. Σιγὰ, διὰ τὸν θεὸν, σιγὰ . .
ἂν ἡ δυστυχὴς γυναῖκά μου . .

ΣΑΡ. Ἀ ! ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ληστής . .
ἄτιμος . . καὶ πῶς θὰ ὀνομάσετε ἐκεῖνον
ἵστις δανεῖζεται ἔχων τὴν βεβαιότητα
ὅτι δὲν θὰ πληρώσῃ;

MAR. Ὁ Θεέ μου, τί ἀτιμία ! τί ἀτι-
μία ! διατί, θεέ μου, νὰ με κάμης, πατέρα !

ΣΑΡ. Ὁ Κύριος Μαρτὲν εἶνε τίμιος
ἄνθρωπος, ὅλοι τὸ γνωρίζουν, ἀλλὰ,
μετὰ ὀκτὼς ἡμέρας, δὲν θὰ λέγεται τὸ

αὐτὸ διὰ τὸν κύριον Μαρτὲν υἱόν . . σᾶς
βεβαιῶ.

MART. Κύριε . . κύριε . . μὴ τὸ κά-
μετε, σᾶς παρακαλῶ, ἡ κακορροϊκὴ ἡ
γυναῖκά μου θ' ἀπέθαινε ἀπὸ τὴν λύ-
πη της . . κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἤμπορούσα νὰ
ὑποφέρω τὴν ἐντροπὴν, τὴν ἀτιμίαν.

ΣΑΡ. (κακεντρεχώς) Δὲν θέλω νὰ βλά-
ψω κανένα . . νὰ λυτρώσω μόνον τὰ
χρήματά μου καὶ τίποτε περισσότερον.

MART. Γιῆ ἀνάξιε ! σὺ εἶσαι ἡ αἰ-
τία τοῦ ἀφηνισμοῦ μας . . τῆς δυστυχί-
ας μας !

ΣΑΡ. Δὲν πταίει δὲ καὶ τόσον αὐτός.
Τὸ κακὸν παράδειγμα, οἱ φίλοι . .

MART. Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶχε καλοὺς φί-
λους.

ΣΑΡ. Καὶ ποῖον ; . . ἴσως τὸν κύριον
Εὐτύχιον Ἀχρός ; ἐκεῖνον τὸν παραλυμέ-
νον, τὸν ὁποῖον σᾶς ἐπέρασαν διὰ δικη-
γόρον ;

MART. Πῶς; μὲ ἀπάτησε λοιπὸν καὶ
ὁ Ἀρμάνδος . .

ΣΑΡ. Ὁ υἱός σας εἶνε δικηγόρος ὥς
εἶμαι ἐγὼ πιστεύσατέ μοι, σᾶς συγ-
κλαίω ἀπὸ καρδίας.

ΣΑΡ. (πίπτων ἐπὶ τινος καρέκλας ἀριστερᾷ)
Μ' ἐπερίπαιξε, μ' ἐγάλασε τὸ παιδί μου,
ὦ ληστεία !

ΣΑΡ. (ἐγχειρίζων αὐτῷ σημείωσιν τῆς δι-
ευθύνσεώς του) Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς μου, ἐν
Παρισίοις. Σκεφθῆτε, λάβετε καιρὸν . .
τὰ ἔγγραφα μου εἶνε ἐν τάξει, οἱ τόκοι
καθ' ἐκάστην αὐξάνουσι . . ἀλλὰ τὸ ἀ-
ξιόπιστον ὑμῶν ἐντελὼς μὲ ἔξασφαλί-
ζει. Τὰ σεβάσματά μου πρὸς τὴν κυρίαν
Μαρτὲν, σᾶς παρακαλῶ. Περιμένω τὴν
ἀπόφασίν σας ὅπως κανονίσω τὴν πρὸς
ὑμᾶς διαγωγὴν μου.

MART. Ναι . . ναι, θὰ σᾶς γράψω . .
θὰ θυσιάσω τὴν περιουσίαν μου, θ' ἀνοίξω
ταῖς φλέβαις μου παρὰ ν' ἀφίσω ν' ἀτι-
μασθῇ τὸ ὄνομά μου. Ἀλλὰ, διὰ τὸν Θε-
ὸν, κύριε, προσέξτε μήπως σᾶς ξεφύγῃ
κανένας λόγος καὶ μάθῃ τὴν συφορά μας
ἡ δυστυχισμένη γυναῖκά μου.

ΣΑΡ. Ὁ ! ὥς πρὸς τοῦτο μὴ σᾶς μέλῃ

λει. Χαίρω πολύ ὅτι σᾶς ἐγνώρισα. Προσκυνῶ (διευθύνεται πρὸς τὴν ἐν τῇ βάθει θύραν.)

MART. (σταματῶν αὐτόν) Ἀπὸ ἔδω . . ἀπὸ ἔδω.) (τὸν ὠθεῖ πρὸς τὴν μικρὰν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΜΑΛΙΑ, ΔΟΥΒΟΥΡΓ, εἶτα ΓΕΝΟΒΕΦΑ
εἶτα MARTEN, εἶτα ARMANDOS.

ΑΜΑΛ. (ἐκ τοῦ περιβολίου) Ἐλθετε, κύριε Δουβούργ; ἀκολουθεῖτε με, ὁ ἀνάδοχος μου εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν.

GEN. (ἐκ τοῦ μαγειρείου) Κῆλ' ἡμέρα, πλοίαρχε, εἶμαι ἄλλο σκοτισμένη, (φέρει τρυβλίον κληρῶς φυλλίδος) μὰ μὴ στενοχωρεῖσθε, τώρα θὰ καθήσωμεν εἰς τὸ τραπέζι, εὐθύς, μία στιγμή . . καθήστε.

ΑΜΑΛ. (ὁρῶνσα τὴν ἀναδοχὸν της) Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ ἀνάδοχος μου;

ΔΟΥΒ. Πῶς τὸ ἔπαθε καὶ λείπει ὁ Μαρτὲν ἐνῶ ἐτοιμάζεται ἡ τράπεζα;

GEN. Ακούω καὶ κλείει τὴν θύρα τοῦ διαδρόμου, Ὑπῆγε νὰ συνοδεύσῃ ἓνα κύριον ὅπου ἦτο ἐδῶ.

ΑΜΑΛ. Καὶ ποῖος νὰ ἦτο;

GEN. Μήπως ἔξυρῶ καὶ ἐγὼ, Ἀμαλία μου; οἱ ἄνδρες πάντα ἔχουν μυστικά ἀπὸ τὰς γυναῖκας των.

ΔΟΥΒ. (γελῶν) Ἄ! ἄ! . . ὥς φαίνεται ὁ Μαρτὲν τῶριξε ἔξω;

GEN. ὦ! κύριε Δουβούργ, κακὸ ποῦ μ' εὔρε με αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! Βοήθησέ μου, Ἀμαλία, νὰ φέρω τὸ τραπέζι ἐμπρός. (θέτουσα τὴν τράπεζαν ἐν τῇ μέσῃ τῆς σκηνῆς)

ΔΟΥΒ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, τύραννε, περπατεῖ.

MART. (εἰσέρχεται προσποιούμενος παιδρότητα) Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ, εἶμαι, φίλοι μου.

ΔΟΥΒ. Ἐλα ἐδῶ γ' ἀκούσης τὸν ἐξάψαλμον, κατέργαρε! ὥς φαίνεται, σὺ ἔγινες τέρας, σὺ καθιστᾷς δυστυχῆ τὴν σύζυγόν σου.

MART. Τί! Γενοβέφα, τί συνέβη; διὰ τί παραπονείσαι; (λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς)

GEN. (ἀπαθῶσα αὐτὸν μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος) Ναί! . . ναί, . . μὰς κάνεις τὸν ταρτοῦφο τώρα ὅπου εἶνε ἐδῶ ὁ φίλος μας. Ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὁ κύριος ὅπου ἤθελε τόσο μυστικά νὰ σοῦ μιλῇ;

MART. (θορυβηθεὶς) Εἶνε . . εἶνε ἓνας κύριος.

ΔΟΥΒ. (γελῶν) Ἄ! ἀνακαλύπτονται, φίλε μου, τὰ κατορθώματά σου . . τὸ πλοῖον κινδυνεύει, καὶ πρέπει νὰ καταβιθᾷσωμεν τὰ παλῆ.

MART. Λοιπὸν . . ναί, εἶνε ἓνας κύριος ὅπου ἤρχετο διὰ ὑποθέσεις . . διὰ ὑποθέσεις ὅπου . . —Τέλος πάντων ἀφ' οὗ βλέπω ὅλα ἔτοιμα ἔμπούμε, πιστεύω, νὰ καθήσουμε εἰς τὸ τραπέζι . . Ἐλα, φέρε τὴ σούπα. τί, νομίζεις ὅτι ὁ Δουβούργ ἔχει καιρὸ νὰ χάνῃ;

GEN. Πηγαίνω, πηγαίνω. (ἀπέρχεται)

ΔΟΥΒ. (παρενόμενος πρὸς τὸ βᾶθος ἕνα κρεμάστῃ τὸν πλὸν καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του) Πράγματι ἔβαλε βορεία, καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ ἦμαι εἰς τὸ ἀνοικτὸ πέλαγος. Δὲν ἠθέλησα ὅμως ν' ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ χαιρετήσω τὴν κυρὰ Μαρτὲν καὶ τὴν ἀξιαγάπητον Ἀμαλίαν.

ΑΜΑΛ. Πάντοτε εὐγενῆς, κύριε πλοίαρχε.

MART. Καὶ ὁ Ἀρμάνδος; . . ποῦ εἶνε; τί κάνει; . . μήπως ἔφυγε;

ΑΜΑΛ. Ἰδοῦ τον. (καλοῦσα αὐτόν) Κύριε Ἀρμάνδε, ἔλθετε, σᾶς ζητεῖ ὁ πατήρ σας.

ARM. (εἰσέρχεται φαιδρότατος) Ἰδοῦ ἐγὼ, προσφίλης Ἀμαλία. (ιδὼν τὸν Δουβούργ) ὦ! με συγχωρεῖτε, κύριε Δουβούργ, ὅτι δὲν ἤμην ἐνταῦθα ἵνα σᾶς ὑποδεχθῶ. Φίλος τις, εἷς συνάδελφος . . ἀφίχθεις ἐκ Παρισιῶν με παρεκάλεσε καὶ ὑπήγομεν πρὸς ἐπίσκεψιν συσπουδαστοῦ τινος τοῦ πανεπιστημίου.

MART. Βέβαια, ἐννοεῖται. — Οἱ φίλοι . . πρῶτα τοὺς φίλους.

ΔΟΥΒ. Θὰ τὸν ἐπιπλήξεις τώρα διότι τὸν ἐπεριμείναμεν; (πορεύεται μετὰ ἀκολουθεῖ)